

Khi Màn Đêm Buông Xuống

Khi màn đêm buông xuống, ai cũng đi ngủ rồi...tôi, cũng đi ngủ thôi, "tội gì mà mình thức?".

Một thời Xuân đã mất. Bây giờ là thời gì? "Đồ đá, đồ đồng, đồ đều...thời...gian đi...như dòng sông cứ chảy?

Tôi nhắm mắt, đừng thấy / vàng trăng Rằm thật tròn / soi khung cửa hình vuông / nỗi buồn hình đa giác...

Tại sao em hờn mát / cho tôi buồn, ngẩn ngơ? Tôi trái giấy làm thơ / câu mở đầu / vô nghĩa...

Một Quê Hương ngạo nghễ / còn tàn tạ kia mà! Những nụ bạch-hồng-hoa / chẳng qua là nỗi nhớ?

Nếu quả thật, vậy đó - hoa nở để rồi tàn...và giọt sương tan tan / không có nơi nương tựa?

Tôi nhìn ra khung cửa
Tôi thấy một hình vuông
Em thì là khói sương
Con đế mèn nức nở!

Thơ tôi mùa nở rộ...giống như đồng cỏ may...hai ống quần em dài, cỏ may hôn để dấu...

Áo em bay đã đậu trên nhánh cây hoàng hôn.

Tôi đếm từng giọt sương sa sa gờ cửa sổ. Một mai tôi ngôi mộ, ai đi hốt trăng sa?

Ôi trăng ngọc trăng ngà ôi vàng trăng yêu quý hình dung nào kiều mỹ vẽ nên khung thời gian?

Thôi...tôi cứ lang thang đêm trăng tàn Bến Ngự ai nhìn thấy chẳng chớ một vùng trăng hoang liêu?

Đừng chấm phết em yêu! Thơ anh không ngày tháng. Chỉ khi nào biển cạn, sóng mới hết tràn bờ...

Lúc đó còn nhật thơ đợy thủy triều đem đổ.

Trần Vấn Lệ